

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 244.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403938822656/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

Natur! den Kjærlighed hun kunde fatte og føle var ikke mægtig at tilfredsstille ham. Den undertrykte Skinsyge opluede paany – hun gruede for den Bitterhed der greb hendes Sjæl ved Tanken om hvortledes Minona havde forstaaet at elske – hun følte sig saa ringe, saa fattig og afmægtig imod den Døde, som havde taget Viggos Kjærlighed med i Graven, at hun i dette Øieblik forstod hvorledes Helene kunde ønske sig Tilintetgjørelsen som den eneste Velgjøring hun i sin Sorg var modtagelig for. Men denne Tanke vakte igjen Erindringen om den evige Kjærlighed der havde trøstet Helene – hun mindedes Viggos Ord: Lad hende resignere, og krytze sin Tilværelse til Himlen, i hvis Velsignelse den vil finde Fred og Glæde. »Fred – ja – Fred paa Jorden og Salighed i Himlen!» tænkte hun, bevæget af den rene Følelse og gode Villie, der laae for dybt i hendes Natur til længe at fornægte sig. »Jeg vil resignere – han skal aldrig lære den Kjærlighed at kjende, som er unaturlig i hans Øine, men han skal see mig frelst ved den Resignation, han forstaaer. Det vil koste Overvindelse, men Seiren er vis for den der kjæmper mod sine onde og svage Følelser, thi Gud staaer ved vor Side i den gode Strid!«

Og Virginie kjæmpede med heltemodig Udholdenhed og tilidsfuld Forvisning om Seiren. Naar man saae hende med den sædvanlige milde Rolighed besørge sine huslige Forretninger, og bære Omsorg for de mange Fattige der var vant til at søge Hjælp hos hende, skulde ingen tro at hun var opfyldt af Uro og tidt overvældet af Sjælesmerte. En Hjertesorg der lever og døer i Hjertet uden noget ydre Tegn paa sin Tilværelse, vilde ikke blive respecteret hvis den var kjendt – man bedømmer den ulykkelige Kjærligheds Styrke og Inderlighed efter Yttringen: der er smaae Hjertesorger der kjendes paa de almindelige Følger ligesom »Blegsot« til »en lille Reise« og store Hjertesorger der foraarsage Menneskehad, livsvarig Fortvivlelse eller virkelig Afsindighed. Efter denne Regel kunde Virginies Sorg ikke komme i Betragtning, thi selv blandt dem, der daglig levede sammen med hende, blev det bestandig en uopløst Gaade om Helene havde havt Ret i sin Formodning! hun selv troede det rigtignok, men Viggo troede det ikke – og dog findes ikke mange iblandt dem, hvis Tilværelse er blevet forstyrtet og forfejlet ved Indfyldelsen af en ulykkelig Kjærlighed, der have elsket saa

dybt og inderligt som hun; men hendes Sjæl var fra Barndommen af gjort fortrolig med den christelige Henviisning til den Kjærlighed der har skabt og forløst Verden -- hun havde lært at elske ham igjen der elsker os først, længe før hendes Hjerte berøtted af en jordisk Lidenskab, og hun var allerede indviet i en højere Tilværelse i Samfund med Gud, da hun maatte gjøre Afkald paa den højeste Lykke i dette Liv -- derfor kunde hun resignere uden at gaae tilgrunde.

Nu da alle disse Sjæle hvis Fald og Opreisning, Kamp og Seir jeg har forsøgt at skildre, lykkeligt have naaet Havnen, ender deres Historie af sig selv -- thi et stille, christeligt Liv som det, hvori Helene og Virginie fandt en rigere Lyksalighed end den Verden kunde have skjænket dem, egner sig ikke til Stof for en Fortælling. -- Jeg vil kun tilføie at Viggo efter nogle Aars Forløb fik Pastor Franks Kald, og efterhaanden trøstede Menigheden for Tabet af sin Forgjænger. Den unge Præst var rigtignok alvorligere end den gamle, men han havde Hjerte for *Andres* Glæde, og Trøst for enhver der sønderknust af Sorg eller forfulgt af Samvittighedsnag søgte Frelse i den Lære han forkyndte. Han tiltalte ikke dem, Verden havde forskudt og fordømt, med det pharisæiske »Ja« -- men med et broderligt »vi« -- og naar han talte til dem om Guds Raad til Synderes Saliggjørelse følte de at han selv hørte til dem, over hvem der er Glæde i Himlen. --

Viggos Tungsind var ulægeligt -- der saaes sjældent et Smil paa hans Ansigt! Men naar han prædikede Opstandelsens Evangelium med Hjertet fuldt af levende Tro og begejstret Taknemmelighed, følte han at den ny Phønix rørte sine Vinger i hans Hjerte under den gamles Aske.